

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

»Strela nebeška, to je lepo obdarovane! Kaj pomaga, če pošljem kroglo za njimi — tu mi gredo izpred nosa ti plemeniti rdečkožci — vse tri bi lahko zdrobil v kašo, tu ne bi potreboval tuje pomoči, saj takle rdečkožec ni mišičast kakor nas eden! Kako naj bo mišičast, saj svoj živi dan ničesar ne dela. Ampak

Mar so tisti pasovi ležali pred vami? Menda vendar ne mislite, da bodo rdečkožci tudi vas pustili v miru!«

»Vem, da ne. Tista izpoved miru je veljala le mojemu svaku...«

»Prebrisanega svaka imate, gospod Konrad, moram že priznati. Ta si zna zarovati kožo. On pač namerava tam

...bilo je videti, kakor da se bodo možje spopadli...

sramu pa tudi nimajo ti vragovi, kar takole mirno jo pobrišejo.«

»Temu se pravi vojna napoved, dragi brat!« — nadere Simon Konrada.

Konrad pa mu odvrne, ne da bi trenil z očesom:

»To je napoved miru!«

»Tako, tako. Zelo prevdaren mož ste, Konrad, pri svojih petintridesetih letih!

žeti, kjer so drugi sejali. Ko bo rdeča povodenj preplavila deželo, ko bodo zagorele domačije in polja, — tedaj nemara misli, da bo on zagospodoval. — Dičnega svaka imate, dragi gospod Konrad!«

»Pazite na svoj jezik, mladi mož, vam rečem ponovno!«

»Mladi mož, mladi mož, kaj naj bi iz

beseda! — izbruhne Simon Butler v zadržani jezi. »Moja krogla zadene in švigne prav tako naglo kakor vaša. Drevo poderem prav tako, kakor vi. In kamor zadene moja pest — tu si jo pogledajte! — tam ne zraste več trava. Vaš dični svak naj se varuje... Kdor s sovražnikom živi v miru, je izdajalec. Tako mislim jaz in tako misli vsak poštenjak.«

»Svak se ne bo pregrešil, menim.« — Konrad je bil še vedno miren.

»Menim. Aha. To je tisto. Menite že, toda gotovi si teganiste. Rečem pa:

Kri vseh belcev naj se razlije čez onega, ki ni z nami. Da, kri vseh belcev žena in otrok!«

Slednje besede Simona Butlerja so zvene le skoro svečano. Mirko, ki se je bil pravkar vrnil, jih je še ujel. Presunjen je dejal:

»Jaz nisem z vami! Indijanci so moji prijatelji.«

Simon Butler je zardel v obraz kakor rak. Videti je bil, kakor da hoče planiti v Mirka. Pustil je puško pasti, stisnil je pesti, le trudoma se je še premagoval. Dane Bun je majal z glavo in gledal Mirka, ni pa črhnil besede. Tedaj je vmes segel Konrad, in sicer z besedo, v kateri je drhtela bolest, prezir, odpor:

»Mirko! Ti se boš zadržal mirno, če nam bodo še dalje kradli živino, zažigali polja, morili prijatelje!«

Vse tri ženske prestrašene od prejšnjih glasnih besed Simona Butlerja, so se zdajci pojavile na vratih. Razprtih oči so motrile, ali bodo res moški zdajci planili drug na drugega, ko so vendar še pred nekaj trenutki bili dobri, zvesti prijatelji med seboj.

Mirko se je oprl z obema rokama ob mizo in se zazrl v Simona Butlerja. Nekam pridušeno so se glasile njegove besede:

»Vsa kri, ki bo potekla, naj pride na one, ki so pogodbe sklenili in jih prelomili, ki so si izmoledovali zemljo, potem pa pregnali prave lastnike; — na one, ki so rdečkožce osleparili za kužuhovino in jih opajali z žganjem; — na one, ki so divjačino pregnali, da morajo rdečkožci zdaj gladovati; — na one, ki sicer prebirajo sveto pismo, a ravnajo z Indijanci slabše kakor z živalmi! — Indijanci so poštteni, ponosni in zvesti. In ta dežela je velika, mnogo prostora je z njo, toda vaša požretnost in po-

hlepi po zemlji, vaša nevoščljivost in zloba se ne nasitijo. Vedno več hočete, vedno več. Borni groš plačate Indijancu za dragoceno krzno, ki je vredno pet srebrnih tolarjev. Cunjasto staro volno odejo jima date cel gozd in še mislite, da ste tem butcem dali preveč. Kroglo date za dušo, — in to vam je tudi še predrago... Pojdite svojo pot, jaz pojdem svojo. Izdali ste Boga v samih sebi... Pojdite svojo pot, samo glejte, da jo boste našli. Jaz pojdem svojo!«

Simon Butler se je porogal Mirku v obraz.

»Kako stari pa ste, da nam besedičite, kakor duhovnik na prižnici. Moj: polt je bela in bela naj bo tudi ta dežela! Tu ni prostora za ljudi druge barve!« — Položil je svojo trdo, močno pest na mizo tik pred Mirka: »Kar more ta roka storiti, bo storila. Do Ohaja in še dalje tja do Mississipi in Misourija ne bo nobenega rdečkožca več, ko bom jaz legel v zemljo. Če nočejo biti naši hlapci, nimajo prostora na zemlji. Pod zemljo pa je prostora za vse dovolj.« — Po teh besedah je popadel svojo puško in odrinil.

— Tudi Konrad je bil globoko užaljen:

»Mirko, ne veš, kaj govoriš. Premislj vendar: nihče ti ne bo pomagal, če nočeš ti pomagati nam!«

»Ne potrebujem vaše pomoči, želim pa tudi vam, da ne bi moje pomoči potrebovali.«

Bridko razočaran se je zdajci odpravil še Konrad. Ženi sta mu sledili z otrokoma. Samo stari Bun, pretkani stezosledec, se še vedno ni ganil.

»Nu, in kaj pravite vi, polkovnik? Ah! nimate tudi vi kakšnega blagoslova zame? Da me oni mladi Virginec Simon Butler preklinja, se ne čudim.«

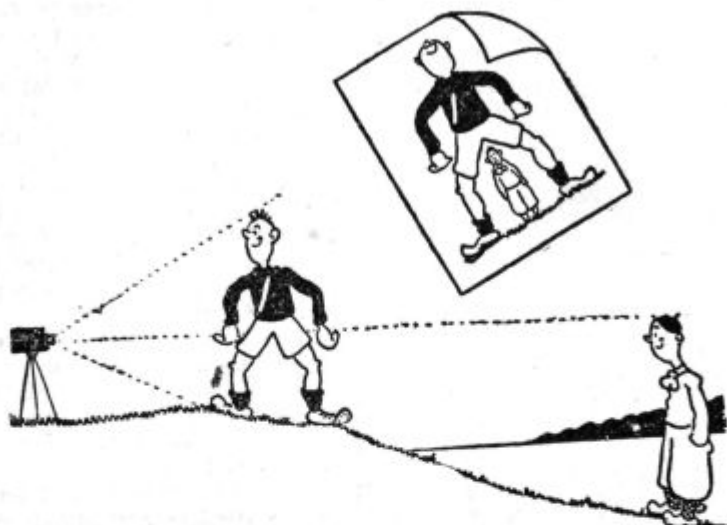
»A da vas zapušča vaš lastni svak, to je nerodno, kaj ne?« zdajci vendar vpraša lokavi Dane Bun. Strese glavo in se dvigne.

»Vi ste na vražji poti, svetlolasec. Razumem vas. Rdečkožci so vam storili marsikaj dobrega, pa nočete biti slabši od njih.«

Dane Bun dalje časa pomolči. Potem nekam zaskrbljeno skomigne z ramenik

(Dalje prihodnjič)

Pritlikavec in velikan

Če imate fotografski aparat, lahko ob solnčni svetlobi takoj napravite takšno sliko. Dve osebi se morata postaviti tako, kakor kaže risba. Pri nameščanju aparata pa morate paziti na to, da bo »prišla« druga oseba ravno med noge prvega možaka. Zato mora stati malo nižje. Seveda na sliki ne bo prav nič videti, da se svet pred apa-

ratom niža. Nasprotno, videlo se bo, ko da stojita oba možakarja enako visoko, samo s to razliko, da bo eden velikan, drugi pa pritlikavec.

Se bolj smešno pa vpliva, če »stoji na sliki« med nogami otroka odrasel človek. V tem slučaju pa mora stopiti pri slikanju odrasli precej daleč za otroka.

Manko G.:

Čemu poveša grlica glavico?

(Iz Prlekije)

To je bilo takrat, ko je bil Jozušček majhen in je ležal še v zibki. Skrbno je pazila na svojega sinka mati Marija, pestovala ga in ga z lepimi pesmicami zazibala v sanje. Sladko je zaspalo božje dete v materinem varstvu, čista nedolžnost je sijala iz nežnega obrazka svetega otroka. Ljubeče je zrla Marija v svoj največji zaklad.

Zgodilo se je, da je morala Marija po opravkih v mesto Jeruzalem. Kdo ji bo čuval ljubega sinka, jo je zaskrbelo.

Zdaj je zapelo: »Gru, gru, gru,« in v sobo je priletela ponižna grlica. Zelo

se je razveselila Marija ljubke ptice. »Ta bi mi mogla pomagati v stiski«, je menila pri sebi mati Marija:

»Ljuba grlica, dobro grlica, glej, v mesto Jeruzalem moram, nikogar nimam, ki bi mi čuval sinka in mu pel popazi nanj, zaziblji ga in zagruli mu lepo pesmico, da zaspi. Kmalu se vrnem, saj bom pohitela, kolikor bom mogla, v zahvalo ti nasujem polno pest rumene pšenice.

Ponižna grlica je obljubila Mariji, da ji bo čuvala sinka, da mu zapoje in ga zaziblje v sanje.

Marija je odšla, grlica pa je sedla na zibko k spečemu Jezuščku, sladko mu je zagrullila, s perutnicami je branila sončnim žarkom, da ne bi motili v sanjah božjega deteta.

Dolgo se Marija ni vrnila iz mesta, Bog ve, kaj jo je zamudilo? Zvesto je

čuvala grlica Jezuščka, pela mu je naj-
lepše pesmice in že postala zaspala.

»Tudi jaz malo zadremljem poleg
otročička«, je pomislila grlica. Pesem je
utihnila, že sta se zapriji drobni očesci
in ponižna ptica je zaspala.

A glej nesrečo! Jezušček se prebudi,
hoče k mamicí in pade iz zibke. Milo
zajoka, a grlica mu ne more pomagati

nazaj v posteljico. Le božala ga je z
nežnimi perutnicami mu je pokrivala
telesce, da ga ne bi zazebló, zapela mu
je najslajše pesmice, da ga vsaj malo
potolaži.

Takrat pa se je vrnila Marija.

»Jo, kaj je z mojim detetom,« je
kričnala preplašeno, »o ti hudobna gr-
lica ti, tako si mi pazila na sinka!«

In v tej sveti jezi je udarila grlico po
licu. Grlica je povesila glavico, mlo za-
grulila in prosila Marijo odpuščanja.

In zato poveša grlica še danes gla-
vico.

Danilo Gorinšek:

Domača strela

Le pojdi fantič širomsvet,
prehodi vse stezice,
preplezaj, kar je kje vrhov,
preplavaj vse vodice!

Ko slednji kraj ti bo poznan
iščočemu uteho,
ti zaželelo bo srce
spet — pod domačo streho!

Manica:

Zajec in polž

Skokonogi zajček se je rad obregnil
ob počasnega polža ter na račun njego-
ve počasnosti zbijal vsakovrstne šale.
Ubogemu »slinarju« je zajčkova nesla-
nost začela presedati, zlasti še, ko so
bile pri tem navzoče tudi druge živali.
Zato se enkrat pošteno razkorači:

»Kaj se boš širokoustil, dolgoušec!
Poglej onile kozolec, ki stoji dober stre-
ljaj od tu. Ako se midva oba naenkrat
podava od tukaj, pa ne boš ti niti tre-
notek prej pri kozolcu kot jaz. Grem
staviti, da ne!«

»Revše«, pomrdne zaničljivo zajček.
»Torej poskusiva takoj!«

»Danes ne«, se upre polž, »toda jutri
pa lahko na vse zgodaj, če hočeš. Da se
pa zjutraj ne bova iskala, prenočiva
skupno pod temle grmom!«

Zajec je s tem zadovoljen in zvečer
se oba stisneta pod bližnji grm. V tem
pa, ko zajček kmalu sladko in trdno
zaspi, zleze polž previdno nanj in se
trdo prilepi na njegov dlakasti hrbet.
Ko se zajček zjutraj zbudi in ne vidi
polža nikjer se zasmije:

»Ha, ha, ni neumen ta počasné. —
Glejte si, kako jo je skrivoma odkuril
naprej. Toda vseno ga pretečem!«

To rekši zdrvi kot strela in v par
trenutkih je že pri kozolcu. Tedaj pa se
polž odlušči z njegovega hrbta in se za-
kotali predenj:

»Evo me!«

»Goljufija«, zakriči zajec in na mah
skliče vse bližnje živali ter jim ogor-
čeno pojasnjuje, kako ga je polž pre-
tentat.

Ali — vse živali so mnenja, da je sta-
vo dobil polž in sicer prav po pošte-
nem potu. Pes, pooblaščen, da govori v
imenu vseh, modruje:

»Polž je vendar trdil samo to, da bo-
sta vidva oba naenkrt pri kozolcu,
kar se je tudi točno zgodilo. Ni pa ome-
nil prav nič, na kakšen način bo kateri
izmed vaju dospel na določeno mesto.
Kaj se torej repenčiš, dolgoušec! V
drugo rajši ne izzivaj!«

Nič ni pomagalo, zajček je bil po-
ražen. Polž je imel pa odslej za vedno
mir pred njim.

Mara J. Tavčarjeva :

Mala Breda bolni mamici

Življenje je mamica deklici dala,
od takrat ni več iz postelje vstala,
je Bredica mala zobke dobila
in prve korake v svet je nastopila,
prve besede je že pojmovala
in z lutkami, žogo se je igrala,
vse belo odelo je Breda imela,
ko z atekom v bolnico je vesela hitela,
dišeče cvetice v naročju držala,
da mami na postelj bolniško bi dala,
»Oj, mamica moja, ti lepa« je rekla,
in z drobnim korakom k mami je [tekla.

Kako prazno povsod pri nas je doma,
ko z atekom vedno sva, vedno sama,
pridi, oj, mamica z nama nazaj,
glej, zunaj, cvetoč in sončen je maj.
Z atekom moliva k Bogu srčno,
ozdravi, da tvoje srce bolno,
na vrtu je petje ptičjih glasov,
oj, pojdi že danes z nama domov,
Na dan materinski sem ti cvetje [prinesla,

da ž njimi bolezen bi tvojo odnesla,
saj z atekom ljubiva te srčno oba,
le ti si vsa najina sredi srca.«
Objela je mamico Bredica mala,
z ljubeznijo srčno je zdravja ji dala.

Manica :

Zakaj se kresnice svetijo ?

(Gorenjska narodna)

To je bilo v času, ko je živelo božje
dete na zemlji in bivalo še pri svoji
sveti materi. Med tem, ko je pobožni
rednik Jožef v svoji delavnici pridno
sukal oblič in žago, je hodila Marija v
gozd ter nabirala kostanj, gobe in ja-
gode, s katerimi se je potem preživlja-
la sveta družinica.

Na teh potih je dobro mater navadno
spremljalo tudi sveto dete, ki se je tam
v božji naravi kaj rado poigrava s pi-
sanimi metuljčki, oponašalo drobne
ptičke in v bistrem studenčku namaka-
lo svoje nežne ročice.

PIRNAT

Zgodi se pa, da некоč Marija in nje-
no dete v gozdu zaideta in ne vesta ne
kod ne kam. V tem se zvečeri in kmalu
ju objame črna noč. Vsa zaskrbljena
vzdihne sveta mati:

»O, da bi nama zasvetila vsaj tolik-
šna lukica, kot ena sama drobna mu-
šica!«

Komaj izreče to skromno željo že
prileti velik roj malih živalic, ki se sve-
tijo kot drobne zvezdice. Te blesteče
živalice se zaobrbejo v pravo smer, raz-
svetljujejo pot ter tako privedejo ma-
mico božjo in njenega ljubega sinčka
srečno domov.

V spomin na dogodek, ko so bile drob-
ne mušice kažipot božjemu sinu in
njegovi sveti materi, je Večni podelil
tovrstnemu rodu mušic trajno svetlo-
bo. In tako nas v poletnih nočeh še ve-
dno razveseljujejo te božje vodnice, te
drobne mušice, te svetle — kresnice.

Jutrovčki pišejo

Moja mamica

Moja mamica je kakor zarja,
srček njen je zlat.
Njen glas doni, ko pesem slavca
v večerni mrak.

Moj največji zaklad na svetu je moja mamica. Koliko noči je prebedela poleg moje postelje. Koliko solz ji je ob moji boleznih že spolzelo čez lica. Če bi me mamica ne bila tako negovala, bi bilo vse zdravnikovo prizadevanje zaman, toda mamina ljubezen je premagala vse ovire. Zato pošljem vsak dan gorečo molitev k ljubemu Bogu, da bi mi še dolgo, dolgo ohranil mojo zlato mamico.

Korun Valerija, uč. IV. razr.
v Trnavi, p. Gomiljsko.

Materil

Ne boš mi mogla dati bogastva,
ko v daljni odhajal bom svet;
s seboj bom nosil le nauke Tvoje
in spomin na Tvoj mili pogled.

Bodрила me bo le Tvoja ljubezen,
da mož kremenit bom postal,
ozarjala pota mi bo v tujini
da Tvoje ljubezni bom vreden postal.

A ko sklenila za vedno boš roke,
v srcu bom nosil svetel spomin;
pokleknil ob grobu bom Tvojem v
zavesti,
da bil sem vedno — Tvoj dobri sin.

Hvala Ludvik, četrtošolec
v Kočevju.

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglašam. V prvi razred sem hodil v Ljubljani, zdaj sem pa tako daleč od bele Ljubljane. Pisati Ti hočem danes o svoji ljubi mamici. Jaz imam svojo mamico zelo rad. Ona se trudi od jutra do večera za nas, ter nas tolaži in razveseljuje. Zato moram svojo mamico spoštovati in jo ubogati, ter jo ne smem nikdar žaliti. Hvaležen ji moram biti za vse, zato se moram pridno učiti, da ji napravim vsaj malo veselja. Bog naj mi jo ohrani še dolgo vrsto let! Lepo Te pozdravlja

Bončina Franci, uč. III. razr.
Šalovci, Prekmurje.

Mati.

Lepo zveni beseda mati,
če zna otrok jo spoštovati;
če ume nje bolesti
če otrok je dobri in zvesti.

Za tebe le dela mati tvoja
za tebe se muči mati tvoja
dokler ji duh ni strt,
ko ponjo pride smrt.

Upam, dragi stric Matie,
da dosti bo teh par vrstic,
da zadovoljen si z menoj.
Pozdravljen bodi in Bog s Teboj!

Branko Slanovic, dijak II. razr. gimn.
v Kranju.

Danilo Gorinšek:

R U D A R

Upal v obraz, v telo je suh,
ki nam vsakdanji koplje kruh,
ponj hodi v črno jamo.

Pokriža mati ga, ko v rov gre.
In dokler ga ni domov,
zanj v strahu trepetamo.

A ko iz jame je nazaj,
od sreče jočemo tedaj
— da le očeta imamo!

Danilo Gorinšek:

K R I Ž

Ti poštajna, to je križ:
po podstrešjem pleše miš!
Le škoda, da ni mačke,
— ujela bi jo v tačke.

Ti poštajna, to je križ,
kje le mačko zdaj dobiš,
oh da nam le je znati,
kje mačko poiskatil!

Ti poštajna, to je križ,
če brez mačke miš loviš,
baš zdaj po vsem ni sveti
nobene mačke snetil!

A najvičji zdaj je križ:
mačka tu je 0 kje je miš?
Kak naj zdaj miš zmrcvari,
ko je že v drugi fari?

Moja mati. Že četrta božja zapoved nam pove, da moramo ljubo mater spoštovati in jo zmerom ubogati. Kako hudo bi nam bilo, če bi mati morala umreti in bi ostale sirote same. Srčno želim svoji ljubi materi dolgo in srečno življenje in hvaležna sem ji za vse, kar mi je dobrega storila.

**Marija Perko, uč. V. r.
v Goričah, p. Golnik.**

Moja mamica. Z besedo ni mogoče opisati, kako ljubim svojo ljubo mamico. Joj, kako se trudi, dela in skrbi za nas otroke! Ljubezen do nje me veže še bolj, ker vidim in čutim, kako dobro srce ima do otroka, ki živi pri nas in ki nima več ateka in mamice. Kako hudo je, če otrok izgubi starše. Zato pa imam tako rada mater in očeta in se zmerom bojim, da bi katerega izmed njiju izgubila.

**Geč Elza, uč. II. razr.
Devica Marija v Puščavi**

Danilo Gorinšek:

Č A R O V N I C A

Čira čara, eden, dva
— Majda je čarovnica:
ata že ves dan se kisa,
kakor v octu kumara.
Majda čara, da se ata
zasmejji kot lunica.
Ata se domov prismeje,
Majda tuli kakor zver,
brž začara, da sedaj je
ata jezen, ko hudir.
Čira čara, eden, dva
— Majda je čarovnica!

Tone Petkovšek — dijak:

P O M L A D N A P E S E M

Cveto marjetice na vrtu,
lahno njih listi v vetru trepetajo,
ko za vile zlatolase se igrajo,
na lepo zelene mprtu.

Anka, naša mala, rdečelična,
venček si iz njih je vila,
sama sebi tiho govorila:
»Sedaj sem pa zares kraljičina.«

Tiho, tiho polzel marjetic glas,
kot vetrič lahkih kril,
v nebo prek njenih zlatih las.

»Zato nas je ubila, ta neugnanka,
zato naj ne bo kraljična,
temveč grda, stara le ciganka.«

Titan Dioniz:

Trije bratje

Nekoč je živel kmet, ki je imel tri sinove. Bil je že precej star in ko je enkrat šel pozimi v mesto se je silno prehladil in zbolel. Bolezen je bila huda. Vso noč ni mogel zatisniti očesa. Ponoči pa se mu je sanjalo, da ozdravi le tedaj, če bo pil čaj nekega zelišča. Drugo jutro pove svoje sanje sinovom, ki se takoj odločijo, da gredo po svetu iskat zdravilnega zelišča. Oče jim je dal na pot denarja; potem si je vzel vsak svojega konja in so odšli. Razšli so se na nekem bregu, kjer so se dogovorili, da se tukaj počakajo, ko se bodo vračali domov. Vsak se je napotil na svojo stran. Starejša dva sta po nekem gozdu jahala, kjer pridejo kmalu volkovi in jima raztrgajo konje. Komaj sta se rešila pred volkovi tako, da sta splezala na drevo in čakala toliko časa, dokler niso volkovi odšli. Potem sta splezala z drevesa in od velikega strahu nista šla nikamor naprej, temveč na oni hrib, ki je bil kdolocen za sestanek.

Mlajši sin, katerega so imeli za bedaka, pa je srečno prešel gozd. Pride na veliko travnato step, kjer ugleda kočjo. Napotil se je proti kočji. Pred kočjo je lajal ogromen pes, ki jo je stražil. On mu je vrgel kos kruha in se napotil v kočjo. Pri oknu je zagledal lepo deklico, ki si je česala zlatorumene lase; se zgrabil zanje in deklica ga je potegnila z lasmi skozi okno v sobo. Takoj ga je vprašala kako je mogel uiti psu in on ji je vse razodel. Nato mu je rekla, ker si tako prekanil psa, boš dobil ono, kar iščeš in nekaj povrh. Mati od zale deklice ni bilo doma. Že je sonce zašlo za goré, ko je mati prišla. Hčerka je takoj povedala natanko vse svoji materi. Mati, ki je bila nabirala zelišča je takoj prinesla zelišče, katero mu je dala. On pa je samo mislil nato, kaj dobi povrh. Hčerka je materi nekaj rekla, na kar se je malo zasmejala in se obrnila proti potniku in mu rekla: »Ona si je izvolila tebe za svojega.«

Tako je potem on potoval z nevesto nazaj proti svojemu domu. Na določenem hribčku so ga čakali bratje, ki so se silno začudili uspehu. Oče je s pomočjo zelišča ozdravel, on pa se je oženil s svojo zalo zlatolasko, s katero sta živela mnogo let v srečnem zakonu.

Danilo Gorinšek:

Sekira poje

Čujmo sekire pojo sredi gozda:
sekamo, tešemo, žagamo les;
delo od zore in delo do mraka
— lepa je delovna pesem zares!

Zdaj izpodsečemo, klestimo pòtlej,
z lic zacurlja milijon potnih srag;
mar nam za srage, zgrabimo za žage,
skoro iz drevesa bo polno desak!

Desk smo našagali, kaj bo zdaj ž
kaj bo sekira sred gozda s teboj?^{injimi,}
Kaj bo? Ej, stešemo zibelko drobno,
potlej pa krsto za zadnji pokoj!

V zibelki drobni ležalo bo dete,
danes še dete, a skoro že mož.
Mož pa bo sekal in tesal in žagal,
delo trosilo na pot mu bo rož.

Ko mu bo starčku že roka omahnila,
padla sekira za vedno iz rok,
v krsto pretrudno telo položimo,
— duše njegove usmili se Bog!

Čujmo sekire pojo sredi gozda:
sekamo, tešemo, žagamo les;
delo od zore in delo do mraka
— lepa je delovna pesem zares!

Križanka I

1	3	4	5	6
2				
				7
		8		
	9			
10				12
11			13	

Vodoravno. 1. grško mesto, 2. mesto v Boki Kotorski 7. predlog, 9. del zimske obleke, 11. egiptansko božanstvo, 13. del voza.

Navpično. 1. Primorsko mesto, 3. Italijansko mesto, 4. del voza, 5. osebni zaimnek, 6. pokrajina v Indiji, 8. češki verski reformator, 10. ploskovna mera, 12. igralna karta.

Rešitev posetnice I.

Dvorna revija

Listnica uredništva

H. L.: Na zadnji natečaj smo dobili toliko dopisov, da smo jih komaj zmogli in smo morali zaradi tega natečaj podaljšati. Vaša domneva je popolnoma napačna. Narobe: Vaša pesem je bila stricu Maticu še prav posebno všeč!

P. F.: »Vedno nekaj«, Prihranili smo Jutrovčkom tretjo in četrto stran lista zato, da bi tam objavljali svoje izvirne prispevke. Spisi kakor risbe morajo biti izvirne, ne prepisani ali podani s svojimi besedami. Tudi snov si morajo Jutrovčki sami izmisliti. Prepričani smo torej, da se ne boste čudili, če Vaši prispevki ne bodo zagledali belega dne!

»Deklica iz naroda«: Pesmica je prav ganljiva — vendar ni za mladinski list. Zato Vam svetujemo, da jo pošljete kakšni družinski reviji v objavo.

M. D.: Spis o izletu objavimo, risba pa ni dovolj jasna. Res je, da predstavlja oba izletnika v dežju, vendar je dežja toliko, da izletnikov ni videti. Spis je pa prav dober!

S. T., dijakinja K.: »Puščice« niso zrele za tisk. Verzi ne teko gladko, ponekod je tudi smisel nejasen. S pesniško slavo torej ne bo za enkrat nič! Prav dobra je pa pravljica, ki jo objavimo v eni prihodnjih števil. S križankami in posetnicami smo že obilno založeni. Oglasi se še kaj!

Milan Ahačič, dijak v Zg. Dolini: Kdaj nam pošlješ obljubljene risbe iz števil?

